

Na lesní samotě.

Román.

Musela bych toho litovati, kdyby dobrému úmyslu baronu byl pokládán mylný výklad, nebo povaha jeho jest přímá a ryzá, pokračovala Reneda. Smím tedy doufati že nebude se vzpírat by neboštík byl pochován na hřbitově?

To nemohu excellence, odvěce farář. Farméci by se tím pohoršili — neboť hřbitov jest místo posvátné.

Mýlite se, neboť obyvatelé ve vši projevují nevoli nad tím, že jste dělníky ze hřbitova vypudil.

Ale tím nemohu se dát odstrašiti, abych konal, co mám za svou povinnost.

Chei vám připomenouti jen ještě něco, pokračovala Reneta. Baron uznává to za právo, aby neboštík pohřben byl na hřbitově a znám ho příliš dobře, že úmysl svůj provede i kdyby měl užiti nepostrádala.

Renata domnivala se že má dosti bystrý zrak, aby poznala lásku v malém srdci dívčí vznikající, bylo třeba jen, aby vymysila si do vlastního mládí, a vzpoměla si kterak mládež její bylo, rychleji a radostněji, když probudila v něm první lásku.

Mohlo-liž být u Adelainy jinak nyní? Již několikrát je natajila jako manžel a mimo ohodem své neteře projevila, že baron zdá se ji být nakloněn, ale Adelaina jedva že si toho všimla, obyčejně vysokému smíchu uvedla rozpravu na jiný předmět.

Bylo-li možno aby srdeční dívčí zůstalo k baronovi lhostejno? Stará dáma nemohla nadít se horšího případu, který by ji více rozzářil, jakože by Bassendorf miloval Adelainu a ona lásku jeho neopětovala! Již při pomyšlení na to byla všechna rozehvěna. Ne-to nebylo ani možná vše! Až byl baron v letech, že mohl být otcem Adelainy, přece jen byl posud statným a hezkým mužem, jenž si snadno mohl dobýt srdeční sebe mladšího děvčete.

Mohlo-liž pro Adelinu být většího štěsti, než aby jako chot Bassendorfova stala se někdyvládkyní na tonutu zámku. Snad jí to ani ve snách nenapadlo, aby kdyby ji někdo na takové štěsti poúkázal, pak by zajistě ani na okamžik neváhal.

Již po několik dnů hledala Reneta příležitost, aby mohla s Adelainou o tom promluvit, však příležitost se ji nenaskytla: byla ale příliš prozretelná, aby dotýkala se předmetu toho, dokud by nenašla chvíle příznivá.

Jednoho dne seděly obě v stejném parku pod stromem, excellence něco vyšívala. Adelina četla jakési nové vydané básničce. Baron nepozoroval jich, nedaleko od nich ubíral se do parku, chůze jeho byla pevná, ale přece lehká, zdálo se jakoby postava jeho byla o několik let omládlá. Přešel na příčku po pažitu s pružností téměř mladickou přeskóčil potok, přes nějž teprve nedaleko vedl můstek.

Baron posud jest velmi svíšný! usmála se Adelaina. Excellence těžká zadívala se za svým panem synovcem. Spustila vyšívání do klínka a když Adelaina opět chápala se knihy, aby dale četla, stará dáma položila ruku svou na rámčíno, neboť vězí v nich houznevnatá sila. U věku kde jiní mužové chodí se sehnutí a na těle i duchu slabou, Bassendorfově hývají ještě plné sily mužné. Můj děd byl již žedesátník, když se po druhé oženil, žena kterou si zvolil mohla být již vnučkou a přeče s ním žila šťastně. Baron ostatně jak sama vědě, není ještě příliš star, ovšem vlas jeho již poněkud šedivější, avšak Bassendorfově obyčejně záhy šedivější.

Přičinuj se aby se tak stalo od tušíl farář klidným hlasem.

Přivedl dámou až ke dveřím za hradním. Na okamžik stanul pohledět za ní, odcházel zvona a věžně. Zraky jeho na polohu se zavřely, rty pevně sevřely, bezděčně zafal pěsti. Tvář jeho nabyla výrazu hněvivého.

Tuším již proč baronovi tolik na tom neboštíkovi záleží, pravil polohlasitě. Dnes jsem povolil ale toto tajemství přinesu mi hojněho ovoce. Až bude vhodná doba, tu podniknu s ním boj a uhlídám kdo podlehne!

To mu ale právě slíši, podot-

Robert byl pohřben. Bylo to baronovi patrně milé, že vše byla odbyta v míru, neboť vyslovil páni tetě za to všecky díky, byl také mnohem přívětivější, ano téměř myslí veselé, což už po dlouhou dobu nebylo při něm pozorovat. Při obědi žertoval někdy s Adelainou, a zdálo se že mu bylo velice milé, setkal-li se s ní odpoledne v parku. Bystrému zraku její excellence nešlo to, poznávala, že v chování pana synovce stala se nápadná změna a vykládala si vše tak, že v něm skutečně se probudila náklonnost k Adelaině.

Adelaina to dle všeho ani netušila, neboť v přítomnosti baronově chovala se docela neneučen tak jako dříve. Tvář její nerčely se vše než obyčejně, když k ní přišel bylo sice patrné, že ho viděla ráda, a přece nepřišel-li tedy ho nepostrádala.

Naše vojsko

—Weed in Philadelphia Public Ledger.

kla Adelaina bez podjatosti.

Stará dáma upřela pevně zkoumající zrak na svou neteř, jako by z očí dívčích chtěla něco vycíti.

Adelina, pokračovala a tichý klidný její hlas zněl jemně, skoro lehotlivě, baron chová se k tomu jinak, než jak dosud choval se k mladým dívčím. Pozorovala jsem ho léta velmi bedlivě a mám za to, že ho dostatečně znám.

Tys učinila naříkání hlubokým dojem i pokládám za svoji povinnost promluvit s tebou upřímně. Baron jest jinaký než dříve, v poslední době pozorovala sem, že častěji chodí zamýšlen, což dříve nikdy se nestávalo. Neklameš mne všechno — a mé staré oko jest dosud velmi bystrá — tedy jsi získala jeho srdeč a patrně v něm užrává úmysl podlati tobě ruku!

Tetinko! zvolala Adelina skoro uleknutá. Tváře se jí zarděly.

Milé dítě, není potřeba růžit se, pravila Reneta, tisknouc ruku dívčinu. Můžete být hrda na to, podaríš se ti získat srdeč baronovo, tomžili po něm mnohé a ani ještě se to nepodařilo. Či myslíš že mohla by se nazvat šťastnou, která by stala se jeho chotí spolu s jeho děvčetou?

Adelina mlčela netroufajíce si ani zraku pozvednouti! Slíbala od matky své že její excellence je velmi přísná, začastě až krutá dáma, i myslila si již, že matka ji příliš přísně posuzovala, neboť až posud z úst své tety nezaslechla přísného a křivého slova — nyní však poznávala že matka mluvila pravdu.

"Ty mlčíš," pokračovala Reneta mírněji, "i vykládám si mlčení tvé tak, že pošetilost svou nahlížíš. Tys sama pravila, že si barona velmi vážíš a tato věta pro něho postačí: z ní vyuvíne se láška až se staneš jeho chotí.

Adelín zatajil se dech, směla nechatci tuto v takovém klamu?

Ne — nemohu ho milovati odtušila.

Tvé srdeč není již volně! zvolala Reneta. Pak miluješ již jiného muže, ač jsi mi před nedávnem tu to pravila, že tvé srdeč posud je volné. Milu neboť toho žádám.

Adeliny rty otevřaly se již k odpovědi, chtěla vyskočit vrhnouti se tetě v náruč, a přiznat se že miluje, že srdeč její jest již zadáno, když však pozvědnoce oči pochlédnou tě v přísném zářelením zardělou tvář staré dámy, vzdala se svého úmyslu. Nemohla se jí svěřiti neboť věděla, že neshledá u ní účastenství.

Doufám, že nabydeš opět rozumu, pokračovala excellence přísným hlasem. Že k pošetilostem nemívám ohledu nebudete ti známo.

Chtěla odejít.

Adelina uchopivše ji za ruku zadržela ji.

Zůstaň — zůstaň tetinko, volala prosebně.

Nikoliv chei tobě poprati čas, abys slova má uvážila a dobré si to uvážila a dobré si to rozmýšlila a zůstaň zde a po tom mně v mému pokoji vyhledej.

Renata Valviečku krácela domu vprímena jako vždy, jen poněkud rychleji než obyčejně, neboť rozvídlení její bylo příliš veliké, že nebyla s to úplně se ovládati.

Adelina zůstanouc seděti nehybně, hleděla za tetou, jak ráda by ji všechno pověděla a přece se k

tomu neodvážila. Plaše ohlédlá se a přesvědčivše se, že není nikdo na blízku, vyhnala ze zařízení na podobiznu, záda se že mu dobre nerozumí.

Neznám ve městě osob k nimž bych jí mohla, odtušila.

Dovezu tě k lidem, u nichž buď jako doma, řekni mi jen, že se k tomu chec odhadlosti. Ovšem svého dosavádžního spůsobu života musíš se zříci, staneš se zcela jinou, jakmile chatu dědovou opustíš, musíš se odtrhnouti od vzdálenek, na kterých jsi až dosud byl, neboť milují jen tebe!

Vzchopivší se krácela parkem oči její pohledy opět blaženou a s radostnou dívčerou v budoucnost.

Baron neměl ani tušení o tom, že stal se předmetem razítkování rozpravy mezi její excellencí a Adelainou. Vyšed k baronu poslal k lesu a došel tam ubíral se rychle po svahu hory. Byl v dobré náladě, oči jeho svítily jako by kráčel vstří rečestní udalosti. Pod košatým dubem konečně stanul a rozhlížej se přátral kolem. Pak se posadil. Lovecký pes jenž ho provázal, natáhl se vedle něho, polohiv chytřou hlavu na přední nohy.

Po dlouhou chvíli seděl ticho, když tu pes náhle zvedl hlavu a tisíce zavrzal.

Ticho Diana! zvolal baron při tlumeném a hladil zvýře rukou po hlavě, jenž se ihned upokojoval. Pak pozdvíh se baron a pohledl na cestu k vrcholu se vinoucí.

Kristina právě sem přicházela.

Radostný úsměv přeletěl baronovi po tváři. Pokročil děvčeti vstří a když došla podal jí ruku.

Dobrý den Kristino, pravil. Čekal jsem již déle na tebe, a jíž já se domnival že neprýjdeš.

Byla jsem u děda a tam jsem se trochu opozdila, odtušila dívka kladouc ruku do pravice baronovi.

Tvrá její byla ještě blečí než obyčejně — spočívala na ní výraz hlubokého smutku.

Kristina zavrzala.

Baron pohledl za ni. Již po delší dobu choval v sebe tvář, aby se mohl uklidit, odtušila Kristina a z očí jejích plála zase klidná odhadlost, která se byl baron již nedojnou obdivoval.

Nuže vrah se domu, pokračoval Bassendorf, rozluč se znenáhlá v myšlenkách s lesem a pustinou, pak to snaději sneseš, až budeš musit v městě jich postrádati. Za rok nebudeš již toužit zpět, nebo pak poznás, kterak vědomost a vzdělání mnoho radostí člověku poskytuji, otevře se ti zela nový svět nejužlechtiljších roků.

Kristina odebíhala.

Baron pohledl za ni. Již po delší dobu choval v sebe tvář, aby se mohl uklidit, odtušila Kristina a z očí jejích plála zase klidná odhadlost, která se byl baron již nedojnou obdivoval.

Nuže vrah se domu, pokračoval Bassendorf, rozluč se znenáhlá v myšlenkách s lesem a pustinou, pak to snaději sneseš, až budeš musit v městě jich postrádati. Za rok nebudeš již toužit zpět, nebo pak poznás, kterak vědomost a vzdělání mnoho radostí člověku poskytuji, otevře se ti zela nový svět nejužlechtiljších roků.

Kristina odebíhala.

Baron pohledl za ni. Již po delší dobu choval v sebe tvář, aby se mohl uklidit, odtušila Kristina a z očí jejích plála zase klidná odhadlost, která se byl baron již nedojnou obdivoval.

Nuže vrah se domu, pokračoval Bassendorf, rozluč se znenáhlá v myšlenkách s lesem a pustinou, pak to snaději sneseš, až budeš musit v městě jich postrádati. Za rok nebudeš již toužit zpět, nebo pak poznás, kterak vědomost a vzdělání mnoho radostí člověku poskytuji, otevře se ti zela nový svět nejužlechtiljších roků.

Kristina odebíhala.

Baron pohledl za ni. Již po delší dobu choval v sebe tvář, aby se mohl uklidit, odtušila Kristina a z očí jejích plála zase klidná odhadlost, která se byl baron již nedojnou obdivoval.

Nuže vrah se domu, pokračoval Bassendorf, rozluč se znenáhlá v myšlenkách s lesem a pustinou, pak to snaději sneseš, až budeš musit v městě jich postrádati. Za rok nebudeš již toužit zpět, nebo pak poznás, kterak vědomost a vzdělání mnoho radostí člověku poskytuji, otevře se ti zela nový svět nejužlechtiljších roků.

Kristina odebíhala.

Baron pohledl za ni. Již po delší dobu choval v sebe tvář, aby se mohl uklidit, odtušila Kristina a z očí jejích plála zase klidná odhadlost, která se byl baron již nedojnou obdivoval.

Nuže vrah se domu, pokračoval Bassendorf, rozluč se znenáhlá v myšlenkách s lesem a pustinou, pak to snaději sneseš, až budeš musit v městě jich postrádati. Za rok nebudeš již toužit zpět, nebo pak poznás, kterak vědomost a vzdělání mnoho radostí člověku poskytuji, otevře se ti zela nový svět nejužlechtiljších roků.

Kristina odebíhala.

Baron pohledl za ni. Již po delší dobu choval v sebe tvář, aby se mohl uklidit, odtušila Kristina a z očí jejích plála zase klidná odhadlost, která se byl baron již nedojnou obdivoval.

Nuže vrah se domu, pokračoval Bassendorf, rozluč se znenáhlá v myšlenkách s lesem a pustinou, pak to snaději sneseš, až budeš musit v městě jich postrádati. Za rok nebudeš již toužit zpět, nebo pak poznás, kterak vědomost a vzdělání mnoho radostí člověku poskytuji, otevře se ti zela nový svět nejužlechtiljších roků.</